

Sygn. akt III KRS 45/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący)

SSN Maciej Pacuda (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania J. G.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] /2014 z dnia 6 marca 2014 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Sądzie Rejonowym w W. ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2013 r., poz. 354,

z udziałem E. M. P.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 października 2014 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr [...] /2014 z dnia 6 marca 2014 r., podjętą w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Sądzie Rejonowym w W. ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2013 r., poz. 354, postanowiła: w punkcie I. przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na

stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w W. kandydaturę asystent sędziego E. T. M. P.; w punkcie II. nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w W. 43 wymienionych kandydatur, a w punkcie III. umorzyć postępowanie wywołane zgłoszeniem S. A. M..

Krajowa Rada Sądownictwa w uzasadnieniu wymienionej uchwały wyjaśniła, że na jedno wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w W. ogłoszone w Monitorze Polskim z 2013 r., poz. 354 zgłosiło się czterdzieści pięć osób.

Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 3 marca 2014 r. odbył posiedzenie w przedmiocie przygotowania stanowiska dotyczącego rozpatrzenia i oceny na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w W. i w jawnym głosowaniu bezwzględną większością głosów przyjął stanowisko w przedmiocie rekomendacji Radzie kandydatury E. T. M. P..

Krajowa Rada Sądownictwa, dzielając przedstawioną przez Zespół argumentację, podjęła uchwałę o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w W. kandydatury E. T. M. P..

Rada uwzględniła ocenę kwalifikacji kandydatów i kryteria wyrażone w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz warunki z art. 61 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Rada podkreśliła, że procedura wyboru kandydata na urząd sędziego ma charakter konkursowy. Rada ma za zadanie wybrać najlepszego spośród bardzo dobrych i dobrych kandydatów. Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że w niniejszej procedurze nominacyjnej najlepszym kandydatem spośród wszystkich ubiegających się o przedmiotowe stanowisko jest E. T. M. P..

E. T. M. P. urodziła się 4 października 1981 r. w K.. W 2005 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) w K. z ogólną oceną dobrą plus. Od 18 kwietnia 2005 r. do 31 lipca 2006 r. pracowała na stanowisku referenta w Sądzie Okręgowym w K. - Ośrodku Migracyjnym w S.. Od 1 sierpnia 2006 r. do chwili

obecnej jest zatrudniona w Sądzie Rejonowym w W. na stanowisku asystenta sędziego, przy czym obowiązki wykonywała: od 1 sierpnia 2006 r. do 31 grudnia 2009 r. w Sądzie Grodzkim w S., od 1 stycznia 2010 r. do 9 czerwca 2010 r. w I Wydziale Cywilnym i II Wydziale Karnym (po 1/2 części etatu), a od 10 czerwca 2010 r. do chwili obecnej w I Wydziale Cywilnym. Po odbyciu aplikacji sądowej, w maju i czerwcu 2011 r., złożyła egzamin sędziowski, uzyskując ocenę dobrą.

Kolegium Sądu Okręgowego w K., na posiedzeniu w dniu 20 stycznia 2014 r., jednogłośnie pozytywnie zaopiniowało kandydaturę E. T. M. P., a Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w K., na posiedzeniu w dniu 21 stycznia 2014 r., zaopiniowało jej kandydaturę przy następującym wyniku głosowania: 42 głosy „za” przy 45 głosach „przeciw”.

Krajowa Rada Sądownictwa, mając na uwadze kwalifikacje oraz celującą ocenę kwalifikacji E. T. M. P. sporządzoną przez sędziów wizytatorów ds. egzekucyjnych i ds. karnych podzieliła stanowisko Zespołu jej członków i uznała, że kandydatura ta jest najlepszą spośród zgłoszonych. Rada zważyła, że w powołanej opinii sędziowie wizytatorzy podkreślili, że praca opiniowanej na stanowisku asystenta sędziego nosiła w dużym zakresie znamiona samodzielności, ponieważ sporządzane projekty były przyjmowane przez współpracujących z nią sędziów bez zastrzeżeń oraz, że jest ona zdecydowanie najbardziej zaangażowanym asystentem sędziego pracującym w Sądzie Rejonowym w W.. Rada wzięła również pod uwagę, że E. T. M. P. uzyskała świetną opinię służbową, sporządzoną przez sędziego sądu rejonowego A. M. K., jednogłośnie pozytywną ocenę Kolegium Sądu Okręgowego w K. oraz wysokie poparcie na posiedzeniu Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w K..

Mając powyższe na uwadze Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że osoby, które nie uzyskały rekomendacji Zespołu nie były, w ramach tego postępowania kwalifikacyjnego, kandydatami lepszymi, czy też bardziej odpowiednimi niż E. T. M. P..

Odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 6 marca 2014 r. wniosła J. G., zaskarżając tę uchwałę w punkcie I. w stosunku do E. T. M. P. i w punkcie II. podpunkcie 11 w stosunku swojej osoby J. G. zarzuciła skarżonej uchwale:

(-) naruszenie art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. z dnia 17 czerwca 2011 r. Nr 126, poz. 714 ze zm.) przez: - zaniechanie i niedokonanie oceny jej kwalifikacji zawodowych; całkowite pominięcie w procesie nominacji sędziowskiej faktu uzyskania przez nią pierwszego miejsca podczas głosowania Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w K. dnia 21 stycznia 2014 r., jednogłośnie pozytywnej opinii Kolegium Sądu Okręgowego w K., doświadczenia zawodowego, opinii przełożonych, rekomendacji oraz innych dokumentów znajdujących się w aktach osobowych - bez podania i wyjaśnienia motywów takiej decyzji;

(-) naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o Krajowej Radzie Sądownictwa polegające na niedopełnieniu obowiązku wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, a mianowicie: braku porównania (zestawienia) ocen i kryteriów ustawowych przyjętych wobec rekomendowanej kandydatki z tymi samymi ocenami i kryteriami przyjętymi wobec odwołujące się osoby i nie wyjaśnieniu, dlaczego kandydatura E. T. M. P. w przedmiotowym postępowaniu nominacyjnym okazała się lepsza; niewskazanie, jak przedstawiają się dane odwołującej w odniesieniu do zastosowanych przez Radę kryteriów; oparciu uchwały Krajowej Rady Sądownictwa jedynie na części materiału dowodowego zebranego w sprawie, a to na karcie zgłoszenia (syntetycznej informacji zbiorczej) sporządzonej w Sądzie Okręgowym w K. oraz ocenie kwalifikacji kandydata na wolne stanowisko sędziowskie sporządzonej przez wizytatora ds. egzekucyjnych i wizytatora ds. karnych, z pominięciem innych zgromadzonych w sprawie udostępnionych dokumentów, co spowodowało błędne przyjęcie przez Radę, iż rekomendowana kandydatka E. T. M. P. odbyła aplikację sądową, podczas gdy w rzeczywistości aplikacji sądowej nie odbyła, a jedynie złożyła egzamin sędziowski eksternistycznie - która to okoliczność może mieć istotny wpływ na wynik sprawy;

(-) naruszenie art. 60 i art. 32 ust. 1 Konstytucji RP poprzez niezastosowanie przy ocenie kandydatur odwołujące się i E. T. M. P. reguł i kryteriów odpowiadających zasadom równego dostępu wszystkich obywateli do służby publicznej oraz równego traktowania obywateli przez władze publiczne, w wyniku

czego jej kandydatura nie została przedstawiona Prezydentowi RP do powołania na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w W..

Stawiając te zarzuty odwołująca się wniosła o uchylenie zaskarżanej uchwały w punkcie I oraz w punkcie 11.11 i w tym zakresie o przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Krajowa Rada Sądownictwa w odpowiedzi na odwołanie wniosła o oddalenie go w całości jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Uczestniczka postępowania E. M. P. także wniosła o oddalenie odwołania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wstępnie Sąd Najwyższy uważa za stosowne przypomnieć, że zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714 ze zm., dalej ustawa o KRS), uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych. Stosownie do art. 44 ust. 3 ustawy o KRS do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, poza przepisem art. 87¹ k.p.c. ustanawiającym przymus adwokacko – radcowski w występowaniu przed tymże Sądem. Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej determinuje więc sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozwagę tylko nieważność postępowania.

Jeśli zaś chodzi o podstawy odwołania od uchwał Rady, to zdaniem Sądu Najwyższego zasadniczo nie ma zastosowania w tym zakresie art. 398³ § 1 k.p.c. regulujący kwestię podstaw kasacyjnych, gdyż w przypadku odwołań od uchwał Rady podstawy te są określone w art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o KRS, który stanowi, że odwołanie można wnieść z powodu sprzeczności uchwały z prawem, a zatem zarówno z prawem materialnym jak i z przepisami postępowania. Oczywiście nie będą to przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, gdyż stosowanie tych przepisów w postępowaniu przez Radą wyłącza wprost art. 2 ustawy o KRS. Nie są to również przepisy Kodeksu postępowania cywilnego, albowiem z treści jego art. 1 jednoznacznie wynika, że Kodeks postępowania cywilnego reguluje postępowanie sądowe w wymienionych w tym przepisie kategoriach spraw, a nie postępowanie przed innymi organami władzy państwowej, w dodatku mającymi – jak postępowanie przed Krajową Radą Sądownictwa – charakter publiczny. Szczegółowe zasady postępowania przed Radą w indywidualnych sprawach są unormowane w przepisach rozdziału 3 obecnie obowiązującej ustawy o KRS i to one mogą stanowić punkt odniesienia dla podnoszonych w odwołaniach od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa zarzutów naruszenia przepisów proceduralnych. Naruszenia te muszą przy tym mieć istotny wpływ na wynik sprawy, odzwierciedlony w treści zaskarżonej uchwały. Tak sformułowane podstawy zaskarżenia wyznaczają z kolei zakres kognicji Sądu Najwyższego w tej kategorii spraw.

Sąd Najwyższy w obecnym składzie uznaje przy tym za nadal aktualny pogląd judykatury wyrażany na gruncie art. 13 ust. 2 dawnej ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 11, poz. 67 ze zm.), będącego odpowiednikiem art. 44 ust. 1 obecnej ustawy o KRS, zgodnie z którym zakres kognicji Sądu Najwyższego w ramach oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (a tym bardziej jego kontrkandydatów). Przedmiotem badania ze strony Sądu Najwyższego pozostaje zatem procedura podejmowania uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści (por. wyroki

Sądu Najwyższego: z dnia 15 lipca 2009 r., III KRS 7/09 i III KRS 11/09, niepublikowane, oraz z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011 nr 11, poz. 93). Wypada również dodać, iż jak zauważył Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 27 maja 2008 r., SK 57/06 (OTK – A 2008 nr 4, poz. 63), ani szczególna, konstytucyjna, pozycja ustrojowa KRS, ani fakt, że w myśl art. 12 ust. 5 ustawy o KRS w postępowaniu przed Radą nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, nie odbierają postępowaniu przed Radą w sprawach indywidualnych, dotyczących powołania na stanowiska sędziowskie, charakteru postępowania administracyjnego. Przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji. I jako taka powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności, przestrzegania stosownych procedur prawnych. Zgodzić się natomiast należy ze stanowiskiem, że merytoryczna ingerencja sądu w rozstrzygnięcia Rady byłaby niedopuszczalna, wkraczałaby bowiem w sferę szczególnego władztwa Rady, wynikającego z samych norm konstytucyjnych. Jednakże kontrola sądowa przestrzegania praw obywateli, w rozważanym wypadku praw wynikających z art. 60 Konstytucji, tj. prawa równego dostępu do służby publicznej, a zatem w sprawach prowadzenia naboru na podstawie przejrzystych kryteriów selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, jest, w myśl art. 45 ust. 1 Konstytucji, konieczna.

W konsekwencji takiego ukształtowania kognicji Sądu Najwyższego w zakresie kontroli nad postępowaniem dotyczącym przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie sędziego, kontrola sądowa obejmuje w szczególności badanie, czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydata oraz procedur postępowania związanych z oceną kandydatury i przedstawiania wniosku Prezydentowi. Analiza tego, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, obejmuje także kontrolę przestrzegania przez Radę innych wymagań prawnych, w tym np. ustawowych warunków powoływania na stanowisko sędziego, sprecyzowanych w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze

zm.) oraz ogólnych reguł proceduralnych obowiązujących w postępowania przed tym organem, określonych w przepisach rozdziału 3 ustawy o KRS.

Przechodząc do oceny podstaw odwołania wniesionego w niniejszej sprawie od uchwały Rady z dnia 6 marca 2014 r. Sąd Najwyższy stwierdza, że jest ono nieuzasadnione.

Odwołująca się J. G. opiera swoje odwołanie od przedmiotowej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa na zarzutach naruszenia przepisów art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS oraz art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP.

Odnosnie do wskazanych zarzutów należy stwierdzić, iż przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji, czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Dlatego sądowa kontrola dokonywana przez pryzmat wymienionego przepisu nie stwarza (co już było zresztą podnoszone) podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, ponieważ mogłoby to oznaczać naruszenie konstytucyjnych uprawnień i kompetencji Rady wynikających z art. 179 Konstytucji. Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie winna zatem obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatury bądź kandydatur i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Poddanie kontroli sądowej wyników postępowania przed KRS w takiej indywidualnej sprawie nie może natomiast oznaczać, że sąd uczestniczyłby w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego.

Art. 32 ust. 1 Konstytucji RP statuuje z kolei zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakazuje dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Z tego względu kontrola sądowa postępowania przed Radą w zakresie jej zgodności z tym przepisem powinna sprowadzać się do oceny, czy

wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany.

Artykuł 33 ust. 1 ustawy o KRS zobowiązuje natomiast Krajową Radę Sądownictwa, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji, wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. Naruszenie tego przepisu może zatem polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z owej dokumentacji lub wyjaśnień, albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem. Natomiast w myśl art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: 1) doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; 2) opinie kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Warto przy tym zauważyć, że ów katalog (adresowany w pierwszej kolejności do zespołu Rady przy sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów) nie ma wyczerpującego charakteru i - poza wyeksponowaniem oceny kwalifikacji kandydatów – w żadnym razie nie hierarchizuje przymiotów, jakimi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Co do samych kwalifikacji kandydatów należy z kolei podkreślić, że przepis nie precyzuje tego pojęcia. Z pewnością jednak nie można utożsamiać go tylko z wymaganiami stawianymi kandydatom w przepisach ustawy o ustroju sądów powszechnych, gdyż te wyznaczają jedynie minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego. Chodzi więc raczej o uwzględnienie w ocenie kandydatów - poza owym ustawowym minimum – dodatkowych elementów składających się na teoretyczne i praktyczne umiejętności potrzebne do wykonywania tego zawodu, jak np. wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowana w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowana przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedza prawnicza, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków, itp. Aktualny pozostaje zatem pogląd judykatury, ukształtowany na podstawie przepisów dawnej

ustawy o KRS z dnia 27 lipca 2001 r., w myśl którego w przypadku ubiegania się kilku osób o jedno stanowisko sędziowskie wskazane jest wyjaśnienie w uzasadnieniu uchwały sytuacji poszczególnych kandydatów w aspekcie zastosowanych przez Radę kryteriów oceny. Zakres rozważań dotyczących poszczególnych kandydatów może być przy tym zróżnicowany w zależności od potrzeb, wobec czego nie jest konieczne uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z przyjętych kryteriów oceny. Decyduje ocena całościowa, wynikająca z łącznego zastosowania tych przesłanek (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011 nr 1, poz. 93; z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271 i z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, LEX nr 678015). Sąd Najwyższy w obecnym składzie podziela także pogląd wyrażony w wyroku z dnia 21 sierpnia 2012 r., III KRS 21/12 (dotychczas niepublikowanym), że pominięcie w uzasadnieniu kwestionowanej uchwały omówienia wszystkich dokumentów załączonych przez skarżącą do jej zgłoszenia, nie oznacza, iż zostały pominięte one przez Radę i że wobec tego ocena przedmiotowej kandydatury miała charakter dowolny i wybiórczy. Takie szczegółowe i opisowe przedstawienie wszystkich dokumentów analizowanych przez Radę w odniesieniu do wszystkich kandydatów, w tym (osoby) odwołujących się, byłoby - jeśli w ogóle możliwe do zrealizowania - to znacznie utrudnione ze względów technicznych. Uzasadnienie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa ograniczone do szczegółowego przedstawienia kandydatur wybranych w głosowaniu nie stanowi naruszenia prawa również i z tej przyczyny, że uchwała jest aktem podejmowanym przez organ kolegialny. Wyniki takiego głosowania zaś trudno przedstawić w formie uzasadnienia, choćby z tego względu, że niemożliwe jest jednoznaczne ustalenie rzeczywistych intencji głosujących. W takim przypadku kontrola sądowa musi ograniczyć się do oceny, czy zachowane były podstawowe reguły proceduralne. Jest to sytuacja podobna do spotykanej w postępowaniu przed sądami administracyjnymi w sprawach zainicjowanych wniesieniem odwołania od decyzji Centralnej Komisji do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych w przedmiocie nadania stopnia naukowego i tytułu naukowego, w których sąd administracyjny nie jest kompetentny do merytorycznej kontroli recenzji stanowiących podstawę decyzji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia

1996 r., III ARN 86/95, OSNAPiUS 1996 nr 21 poz. 315; wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 października 1999 r., I SA 813/99, LEX nr 46279; z dnia 22 listopada 2007 r., I SA/Wa 1292/07, LEX nr 433773 i z dnia 30 maja 2008 r., I OSK 212/08, LEX nr 505357 oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26 maja 2010 r., I SA/Wa 106/10, LEX/el. 2010, z glosą M. Karpiuka).

Rozpatrując i oceniając kandydatury zgłoszone na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w W., Krajowa Rada Sądownictwa dysponowała obszerną dokumentacją dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie oraz rekomendacją zespołu Rady, sporządzoną po zapoznaniu się z tą dokumentacją. Oczywiście jest zaś to, że uzasadnienie uchwały Rady nie mogło być powtórzeniem treści całego zgromadzonego materiału sprawy. Nie ma też żadnych podstaw do uznania za słuszną tezę, że Rada, nie zamieszczając w uzasadnieniu uchwały szczegółowej charakterystyki kandydatów, którzy nie zostali wybrani, nie dokonała tym samym wnikliwej oceny ich kandydatur. Sąd Najwyższy w obecnym składzie podziela więc odnoszący się do tej kwestii analogiczny pogląd wyrażony w wyrokach Sądu Najwyższego: z dnia 12 czerwca 2012 r., III KRS 15/12 (LEX nr 1274982) oraz z dnia 4 lipca 2012 r., III KRS 16/12 (OSNP 2013 nr 19-20, poz. 241). Dodać także wypada, że z uzasadnienia zaskarżonej uchwały jednoznacznie wynika, iż Krajowa Rada Sądownictwa, rozpatrując kandydatury na wakuujące stanowisko sędziowskie, wzięła pod uwagę wszystkie okoliczności dotyczące poszczególnych uczestników postępowania, rzutujące na ocenę ich predyspozycji do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, zwłaszcza zaś te, o których mowa w powołanym wcześniej art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, a więc kwalifikacje i doświadczenie zawodowe kandydatów, (wszystkie) opinie wizytatorów i przełożonych, rekomendacje oraz wyniki głosowań organów samorządu sędziowskiego. Wbrew twierdzeniom odwołującej się, kryteria, którymi kierowała się Rada, podejmując decyzję o przedstawieniu Prezydentowi RP konkretnych osób z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, są wyraźnie określone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały i wynikają ze szczegółowego umotywowania przyczyn dokonanego wyboru. Są nimi: celująca ocena kwalifikacji sporządzona przez sędziów-wizytatorów ds. egzekucyjnych i ds.

karnych, świetna opinia służbowa, jednogłośnie pozytywna ocena Kolegium Sądu Okręgowego w K. oraz wysokie (mimo że nie najwyższe) poparcie na posiedzeniu Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w K.. Rada nie wymieniła natomiast wśród tych kryteriów odbycia przez kandydatkę wybraną aplikacji sądowej oraz oceny uzyskanej przez nią na egzaminie sędziowskim, gdyż informacje te zostały podane jedynie w części „opisowej” uzasadnienia zaskarżonej uchwały. Z kolei informacja o odbyciu przez tę kandydatkę aplikacji sądowej stanowiła efekt oczywistej omyłki, która, podobnie jak błąd w pisowni jej nazwiska, została sprostowana Zarządzeniem Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 30 kwietnia 2014 r., wydanym na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 3 ustawy o KRS.

W uchwale podkreślono równocześnie, że te same wymagania zastosowano wobec pozostałych uczestników postępowania, z których żaden nie był kandydatem lepszym, czy też bardziej odpowiednim niż zwycięzczyni konkursu.

Zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ocena kandydatur, wbrew odmiennemu stanowisku odwołującej się, jest zatem wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa wszystkich aspektów sprawy i nie można przypisać jej cech dowolności, która stanowiłaby naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy o KRS.

Podniesiony w odwołaniu zarzut sprzeczności powyższej uchwały z art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 i art. 33 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa chwały Krajowej Rady Sądownictwa jest bezzasadny także z tej przyczyny, że podstawą odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nie mogą być - stanowiące wyraz subiektywnych odczuć skarżącego - zarzuty, które dotyczą ustalenia faktów lub oceny dowodów w sprawie (art. 398³ § 3 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa). A taki właśnie charakter mają wyrażone przez odwołującą się przekonania o wyższości jej niektórych przymiotów, co – jak przyjęła Rada – nie wynika z materiału źródłowego. Sama odwołująca się *nota bene* przyznała jednocześnie, że jej kandydatura jest kandydaturą zbliżoną do kandydatury E. M. P. (s. 17 odwołania), co samo przez się jest już wystarczającym dowodem na to, że skarżona uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem.

Z tych samych przyczyn nie może być również uzasadniony zarzut naruszenia art. 60 oraz art. 32 ust. 1 (w kontekście wynikającej z niego zasady równości wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne) Konstytucji RP, zwłaszcza że – co już wcześniej zostało podkreślone – przedmiotem ochrony wynikającej z tych przepisów jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Dokonywana przez Sąd Najwyższy kontrola sądowa nie stwarza więc podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa w tych kwestiach, ponieważ mogłoby to oznaczać naruszenie konstytucyjnych uprawnień i kompetencji Rady wynikających z art. 179 Konstytucji. Dodać wypada, iż przedstawiony wyżej sposób rozpatrzenia i oceny przez Radę kandydatów do pełnienia urzędu sędziowskiego w żadnym razie nie wskazuje na „preferowanie” w dostępie do służby sędziowskiej któregośkolwiek z kandydatów, lecz przeciwnie wskazuje na stosowanie takich samych kryteriów i procedur postępowania w odniesieniu do wszystkich kandydatów spełniających formalne wymogi ubiegania się o urząd sędziego, a więc posiadających jednakowe cechy relewantne w zakresie dostępu do służby publicznej na tym stanowisku. Zdaniem Sądu Najwyższego, zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wyjaśnienia Rady nie zawierają również niczego, co można by uznać za dyskryminację skarżącej, świadczącą o naruszeniu art. 32 ust. 1 Konstytucji RP.

Sąd Najwyższy uznaje ponadto, iż samo niezadowolenie lub subiektywne poczucie pokrzywdzenia kandydata do objęcia wolnego stanowiska sędziego nie stanowi uzasadnionej lub usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały KRS o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie na wakujące stanowisko sędziowskie. Weryfikacja kwalifikacji poszczególnych kandydatów ubiegających się o stanowiska sędziowskie należy do Rady, a podstaw do twierdzenia, że zostały przekroczone granice swobodnego uznania, nie mogą stanowić odmienne - z natury subiektywne - zapatrywania w odniesieniu do własnych osiągnięć, walorów i przymiotów. Należy również podkreślić, że Krajowa Rada Sądownictwa w toku analizowanego postępowania miała za zadanie wskazać i przedstawić

Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w W. tylko jednego spośród ostatecznie 44 kandydatów, z których większość (w tym także odwołująca się) z całą pewnością posiadała przymioty świadczące o tym, iż nie tylko spełnia formalne przesłanki awansu zawodowego, ale również – przy uwzględnieniu określonych kryteriów oceny – jest merytorycznie przygotowana do objęcia stanowiska sędziego sądu rejonowego. Mówiąc lapidarnie, Rada (co sama przyznała w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały) dokonywała więc wyboru pomiędzy dobrymi i bardzo dobrymi kandydatami, przy czym kandydatura odwołującej się w żadnym razie nie została przez Radę zdyskwalifikowana.

Kierując się przedstawionymi motywami i w związku z tym uznając bezzasadność podstaw i zarzutów odwołania, Sąd Najwyższy orzekł o jego oddaleniu na mocy art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.